

1

КАЗКАРКА НА РОЗДОРІЖЖІ

Календар показував початок березня, але запах у повітрі свідчив про кінець жовтня. Яскраве сонце світило над Селлар Голлов, плавлячи останні шматочки льоду з голих дерев. З ґрунту, неначе марево, піднімалася пара, несучи з собою пошепти осіннього диму, що дрімав під морозною землею. Якщо прискалити око й вгледітися між дерев, то можна помітити звивисту стежку, що бігла від села й аж до лісу на півдні. Люди рідко подорожували в тому напрямку, але цього березневого ранку, який відчувався жовтневим, по дорозі скиргав віз, запряжений конем. Це був рибний віз із зламаним заднім колесом і без риби. Згори на лаві їхало двійко дітей, дівчина та хлопець, обидвое страшенно руді. Дівчинку звали Моллі, а хлопчика, її брата, — Кіп.

Їхали вони назустріч смерті.

Принаймні таке казали Моллі не менше десятка людей, поки вони їхали від ферми до ферми в пошуках Віндзорського маєтку. Всякий, з ким вони розмовляли, бурмотів щось зловісне про «кислі ліси», а потім відмовлявся розповідати більше.

— *Віндзори?* — сказав один довготелесий пастух, котрого Моллі зупинила на дорозі. — Та це те саме, що мені зараз повести свою отару просто до левого лігва. — Він зіперся на свій ціпок, окидаючи Моллі оком з голови до п'ят, як то інколи робили чоловіки.

— Як би там не було, — сказала Моллі своїм найввічливішим голосом, — нам туди треба. Віндзори очікували на наш візит ще минулого тижня.

— Значить можуть і знову почекати. — Чоловік зібрав у горлі мокротиння й сплюнув на землю. — Моя порада така: їдьте туди, звідкіля ви там приїхали. Ці ліси — недобре місце.

Він почовгав через дорогу й щез у деревах, а позаду тягнувся слід із бекання овець.

Моллі зітхнула. Це вже третій пастух за годину.

— Як ти думаєш, що воно означає, ці їхні кислі ліси? — запитав Кіп, коли стадо перейшло дорогу й вони знов рушили.

Моллі не знала, тому придумала відповідь.

— Ти не знаєш про кислий ліс? — сказала вона, вдаючи подив. — Таж це цілий ліс лимонних дерев і лимонних квітів, лимонного моху та лимонних бур'янів. Кажуть, що коли настає літо і зріють фрукти, від одного подиху того повітря в тебе все лице поморщить. — Вона вигадувала такі небиліці для свого брата, щоб той знав, що вона не хвилюється.

Але насправді вона хвилювалася.

Вони з Кіпом чотири дні їхали майже безперервно під дощем і в холоді, їхній кінь ледь терпів їх, частково через те що Моллі не знала імені істоти (вона сказала братові, що це Галілео, але кінь, здавалося, з цим не погоджувався). Дівчина чомусь уявляла собі, що англійські дороги будуть широкими та рівними, але ці дороги були навіть гіршими, ніж удома. Бруд був чорним і жадібним, чіплявся за все, що до нього торкалося, включно з їхнім заднім колесом, яке лише напередодні втратило три спиці. Той скромний харч, що берігся в них у задній частині возу, давно був з'їдений, і тепер залишився лише прогірклий рибний запах.

— Тобі холодно? — спитала вона, помітивши, що брат тремтить у своєму пальтечку.

Він похитав головою — вона тепер бачила, що то була волога від поту.

— Мені жарко.

Серце Моллі стиснулося від жалю. Кіп хворів тижнями і не показував жодних ознак видужання. Йому потрібен був чистий одяг, а також ліжко, ванна та правильне харчування. Йому потрібен був дім.

Кіп здушено кашлянув у рукав.

— Може, всі ці люди мають рацію, — сказав він. — Може, нам краще вертатися до міста... чи додому.

Моллі не могла про таке думати. Вони з Кіпом були за цілий океан від місця, яке називали домом. Вона поклатала йому руку на тепле чоло.

— Почув би тебе зараз хтось, то подумав би, що мама й тато виростили пару трясогузів. Ми незабаром знайдемо це місце, неважливо, підкажуть нам, як туди дістатися чи ні. І там буде гаряча їжа, тепле ліжко й чесна робота.

